

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

Protokolant Danuta Bratkrajc

w sprawie **E. P.**

uniewinnionej od zarzutu popełnienia czynu z art. 23 ustawy o dostępie do informacji publicznej

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 29 sierpnia 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego E. Ż.

od wyroku Sądu Okręgowego w N.

z dnia 25 września 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w N. T

z dnia 31 maja 2012 r.,

I. oddala kasację;

II. zasądza od oskarżyciela posiłkowego E. Ż. na rzecz E. P. kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym;

III. obciąża oskarżyciela posiłkowego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

E. P., subsydiarnym aktem oskarżenia, w trybie art. 55 § 1 k.p.k., wniesionym przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego E. Ż., oskarżona została o popełnienie przestępstwa z art. 23 ustawy z dnia 6 września 2001r. o dostępie do

informacji publicznej- Dz. U. Nr 112, poz. 1158 ze zm. (dalej: u.d.i.p.). Sąd Rejonowy w N., wyrokiem z dnia 31 maja 2012r., skazał ją za to przestępstwo na karę samoistnej grzywny z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, Sąd Okręgowy w N. w dniu 25 września 2012r., po rozpoznaniu apelacji obrońcy, zmienił zaskarżony wyrok, uniewinniając E. P. od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Kasację od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, podnosząc w niej zarzuty:

1. rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego w postaci art. 23 u.d.i.p. w zw. z art. 7, art. 61 ust. 1, art. 78 Konstytucji RP w zw. z art. 1 ust. 1 i 2, art. 6 ust. 1 u.d.i.p. w zw. z art. 24 ust. 2, 4 i 5 ustawy z dnia 17 maja 1989r.- Prawo geodezyjne i kartograficzne;
2. rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów prawa procesowego, to jest art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.;
3. rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów prawa procesowego w postaci art. 458 k.p.k. w zw. z art. 418 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu zbliżonym do oczywistego, skutkującym jej oddalenie.

Zgodnie z art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym tylko w wypadkach określonych w art. 435 k.p.k., art. 439 k.p.k. i art. 455 k.p.k. W niniejszej sprawie nie wystąpiły wyjątki skutkujące rozszerzeniem granic skargi.

1. Odnosząc się do pierwszego zarzutu obrazy prawa materialnego, wskazać należy, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k., kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia. Co należy

rozumieć pod pojęciem „rażącego naruszenia prawa”, ustawa nie wyjaśnia, niemniej nie budzi wątpliwości, że chodzi tu o rozstrzygnięcie sprawy w sposób oczywisty i bezsprzeczny wbrew treści normy prawnej, której wykładnia jednoznacznie pozwala przyjąć określony sposób rozwiązania sprawy, nie dając podstaw do zaakceptowania innych alternatywnych stanowisk. W przypadku zaistnienia uzasadnionej możliwości rozbieżnego zinterpretowania takiej normy, nie może być mowy o rażącym naruszeniu prawa. Zastosowanie, na przykład przez sąd rozpoznający środek odwoławczy, odmiennej niż przyjętej przez sąd I instancji, ale znajdującej racjonalne uzasadnienie wykładni przepisu, nie będzie zatem dawać podstaw do twierdzenia, że któryś z tych sądów dopuścił się naruszenia prawa w sposób rażący, przyjmując oczywiście, że obie wykładnie, poparte odpowiednią argumentacją, zasługują na akceptację. Rażące naruszenie prawa wystąpić może jedynie w przypadku, gdy organ stosujący to prawo dokona wykładni ewidentnie błędnej. W przypadku uzasadnionych różnic interpretacyjnych nie sposób uznać, że obraza prawa, jeżeli w ogóle wystąpiła, osiągnęła stopień określany jako rażący. Stanowisko takie znajduje swoje odzwierciedlenie w uchwale Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 marca 1995r. (sygn. W 9/94, OTK 1995/1/20, Lex nr 25545), postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2009r. (sygn. V KK 410/08, Lex nr 486532), postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2010r. (sygn. II KK 27/09, Lex nr 603919).

Analizując niniejszą sprawę, stwierdzić wolno, że zarówno wykładnia prawa przeprowadzona przez sąd *a quo*, jak również przez sąd *ad quem* zasługiwały co do zasady na aprobatę. Żaden z tych sądów nie dopuścił się jaskrawego i jasno uchwytnego błędu w interpretowaniu prawa materialnego, które legło u podstaw już to najpierw wyroku skazującego, już to później uniewinniającego. Przeciwnie, sądy obu instancji, stosując reguły prawidłowej wykładni, umotywowały swoje zapatrywania prawne w sposób wszechstronny i wyczerpujący, odpowiadający ustawowym wymogom.

2. Niezasadnym okazał się również zarzut drugi. W sprawie nie sposób jest podzielić stanowiska skarżącego, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie sprostało wymaganiom stawianym w art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Postępowanie odwoławcze przeprowadzone zostało w sposób prawidłowy, a

uzasadnienie zaskarżonego wyroku należy ocenić jako kompleksowe i wnikliwe. Nie sposób również podważyć, w realiach niniejszej sprawy, prawidłowości decyzji sądu odwoławczego o nieuwzględnieniu wniosków dowodowych w postępowaniu odwoławczym, a co za tym idzie doszukiwać się naruszenia art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. Skarżący nie ma także racji, utrzymując że miało miejsce naruszenie art. 410 k.p.k., albowiem sąd *ad quem* rozstrzygnął sprawę w oparciu o pełnię materiału dowodowego. Niestuszny był również zarzut naruszenia art. 366 § 1 k.p.k., dotyczący niewłaściwego prowadzenia rozprawy, albowiem materiał dowodowy jawił się jako kompletny, a wszystkie istotne okoliczności w sprawie były przedmiotem rozpoznania sądu odwoławczego, czego świadectwem jest treść motywacyjnej części wyroku uniewinniającego. W związku z tym, w sprawie nie mogło być również mowy o uchybieniu zasadzie swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k.

3. Odnosząc się do ostatniego zarzutu, zważyć należy, że nie został on w najmniejszym nawet stopniu uprawdopodobniony. Stąd nie sposób było uwzględnić twierdzeń skarżącego o naruszeniu w tym kontekście art. 458 k.p.k. w zw. z art. 418 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., albowiem w sprawie brak było jakichkolwiek danych dających podstawy do uznania, że do istotnych różnic pomiędzy ustnymi motywami wyroku a jego pisemnym uzasadnieniem rzeczywiście doszło. Poza tym to pisemne uzasadnienie jest dokumentem sprawozdawczym z przebiegu procesu i to na podstawie tego dokumentu można prześledzić tok procesu i rozumowanie sądu. Zarzuty czy to apelacyjne, czy kasacyjne powinny więc odnosić się do treści pisemnego uzasadnienia, a nie do ustnych motywów, których w przeważającej mierze nie da się zweryfikować. W ustnych motywach wyroku sąd podaje tylko najważniejsze powody rozstrzygnięcia, a więc przedstawia swoje stanowisko w sposób ogólny, skrótowy i okrojony. Dokumentem przedstawiającym rozumowanie sądu w sposób pełny i kompleksowy jest pisemne uzasadnienie wyroku. W podsumowaniu trzeba stwierdzić: jeżeli sens danego przepisu może być rozumiany w różny sposób, oczywiście przy stosowaniu reguł prawidłowej wykładni prawa, to opowiedzenie się przez sąd za jedną z dopuszczalnych interpretacji i właściwe uargumentowanie swojego stanowiska nie

sposób oceniać co do zasady w płaszczyźnie „rażącego naruszenia prawa”, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

4. Na podstawie art. 640 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 461) zasądzone od oskarżyciela posiłkowego E. Ż. na rzecz E. P. kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym.

Na podstawie art. 640 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., kosztami postępowania kasacyjnego obciążono oskarżyciela posiłkowego.